

Ville Välkky

Sienestä siitä,
pienestä kiitä

runoja

Sienestä siitä pienestä kiitä

© Ville Välkky

Etukansi: P.A. Manninen

Takakannen kuva: Juha Kemppainen

Ulkoasu: R. Penttinen

Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-233-0

Sisällys

Jänis on passissa haulikon kanssa	7
Sienestä siirtä, pienestä kiitä (2005)	9
Syyskuu (2010).....	10
Kesän eteisvärinää (2006).....	11
On jo öinen yö (2010).....	12
Mäyrän mäihä (2006)	13
Olioiden aika (2006).....	14
Hirveä paskatti (2009).....	15
Jekkujätkä (2010)	16
Jäniksen uni (2007)	17
Jänöjussin tuuri ja viuhkat (2007)	18
Karhun unen keskeytys (2009).....	19
Taas tippuu tintti oksalta (2010).....	20
Metsä puhuu unissaan (2007)	21
Maaliskuu (2010)	22
Kaunis hopeasiipi (2005)	23
Esi-isien kehrääjälinnut (2010).....	24
Enkelikaiku.....	25
Pienet turhat elämät (2010)	26
Saaressa laidun (2009).....	27
Ahvenen veisu (2006)	28
Syksyisen ihmisen kuva	29
Kymppi (2010)	31
Haluaako herra Leinonen kuolla? (2006).....	32
Mistä on vanhat mummot tehty? (2007).....	33
Hyytynyt kunnallinen puuro (2006).....	34
Mistä on nuoret miehet tehty (2007).....	35
Keuhkot halkeavat (2006).....	36
Enkeliksi	37

Kuuntelen kuolleita laulajia (2006)	38
Aamulla mietin (2006)	39
Syksyisen ihmisen kuva (2008).....	40
Rouva Laukkasen tapaaminen kunnallisen lääkärin kanssa (2010)	41
Virtasen vappuaamu (2008).....	43
Pienet siniset enkelit	45
Mielenterveystoimistossa (2010)	47
Männyssä helisee (2008)	48
Pienet siniset enkelit (2005).....	49
Maailmankehä kiristyy (2009).....	50
Kotona yksin itken (2006).....	51
Nestekide kirvelee silmissäni (2007).....	52
Migreeni (2010).....	53
Älä anna minun pirstoutua (2009).....	54
Enkelikö? (2007)	55
Kiitos lainasta! (2007)	56
11410-osainen palapeli	57
Yhdeksän vuotta sitten.....	58
Nythän on vasta nyt! (2005)	59
Päihdyn elämästä (2010).....	60

Jänis on passissa haulikon kanssa

Sienestä siitä, pienestä kiitä (2005)

Oravanpoika nälissään
jo ojan pohjalla kiilteli jää
"Äiti-kulta! Nahka luuta jo myöti,
onko ruuaksi vain tämä jäätynyt tatti?"

Hiipi varjosta katti,
vei lapselta äidin ja tuumi:

"Sienestä siitä
pienestä kiitä."

Syyskuu (2010)

Syyskuu,
vuorovesi, kuljettaa pois kesän riekaleita,
etujoukkoja.

Laskee ne ajan mereen
kuljettaa virrassaan kauas.

Pitkälle risteilylle.

Matkalla painostavat ukkosilmat,
elokuun kostea lämpö, linnut, sinileväkin.
Surullisimpana hytissään vaalea yö, nousu- ja laskuajat.
Aurinko painuu nyt täsmälleen länteen

iltaruskossa haikeuden lieskat,
maalaavat pehmein sävyin kesäisten muistojen mainingit.
Ne särkyvät hiljaisina
taivaanrannan viileään hiekkaan
Kenties kaunista ja lumoavaa,
lämmin käsi iltakävelyllä

sienimetsän tuoksu, hämävät hallit,
joihin marjastajat vievät saaliitaan
vielä keskiyöllä

Ja kotona höyryää lihakeitto,
padassa parhaat ainekset.
Parvekkeella palavat tuikut.

Hämärä sauna lämpiämässä
arki-illan syysmyrskyssä

Myrskylyhty,
sydän lepattaa

Kesän eteivärinää (2006)

Aamutaivaan katto on tumma.
Sinisen helmen pintakalvo.

Maatuulen hillitty henkäys
varisti koivusta viimeisen lehden.

Vapisi hehkuva haapa:
kesän eteivärinää

Poutasää,
vielä on.

Hämärää.

On jo öinen yö (2010)

Ihmiset nostelevat kauluksiaan.
Järveltä kantautuu laukauksen ääni,
siellä loppuu sorsan elämä.

Ollaan metsässä, kerätään puolukoita
ja kirotaan niitä, jotka vievät maamme marjat

Koululaisten vaatteet tuoksuvat uusilta,
pulpetit ovat vielä siistejä
uudet aineet jänniä

On jo öinen yö,
aurinko laskee lounaaseen
pohjoiseen ajavat eivät tarvitse aurinkolaseja

Hirven kauhu täyttyy,
kun luoti lävistää sydämen
tai on raahauduttava, kiduttava, kunnes erämies
antaa armonlaukauksen

Urheat pikkulinnut hoitavat vielä yhtä poikuetta
ennen kuin painuvat etelään,
jossa niitä pyydetään verkoilla,
renkaat jäävät lähettämättä

Hauet kohoavat pintavesiin
ja saavat koukut kitoihinsa
viileässä yössä sätkii lahna verkossa

Ja jos autoni radiosta tulee ”Vielä on kesää jäljellä”,
irrotan radion, heitän sen pientarelle,
jossa varis nokkii kuollutta kissaa,
jota haetaan paikallislehden palstalla.

Mäyrän mäihä (2006)

Mäyrä möyri mättäässänsä
Nälkä kurni suolissansa.
"Tahtoisin syödä kastemadon:
keskellä tämän ruokakadon
on mäyrällä hankala olla."

Sihisi silloin kohmeinen kyy,
se mäyrän röytöön kyllästyy.
Ja hännästä purra koetti,
mutta hutihan iskusta tuli.

Niinpä jäisen kolon metsän mättään,
jätti tietämättään,
kyyn tapaa myrkyttää yrittää,
mäyrä onnekas, vapaa.

Olioiden aika (2006)

On suden hetki, aamuyö
ja olioiden aika,
kesämökin seinustalla katiskassa,
kituu toivoton orava.

Hyytävä utu hallapinnoilla,
huurtaa autojen lasit,
kätkee taivaankappaleet,
mustaa jäätä.

Kylmää energiaa.

Jossakin kaukana kohisevat autojen renkaat,
ja luonto tekee itsemurhaa.

Hirveä paskatti (2009)

Hirvi sarvipää,
söi mädän neulasen.
"Vatsassa se sulaa kyllä"
oli aatos eläimen.

Mutta mutta,
Vatsassa möyri,
vatsassa närhi.
Hirveä paskatti
hirveä paskatti.

Jekkujätkä (2010)

Ikinä kuuna päivänä en ole viinaa juonut.
Ikinä kuuna päivänä en ole tupakkia polttanut,
nuuskaa huuleen tuupannut.

Jekkujätkänä minua silti pidetään,
olen joukon hilpein, tempu hullunkurisimmat esitän.

Ei yhtään vihamiestä, joku ehkä minua pelkää,
mutta aivan suotta.

Ja hirmupakkasaamuina, kun autoista jynssätään jäätä
kohmeisin sormin,
hyppään minä lämpimään petiin ja jatkan tuhisevaa untani.

Nukun pitkälle päivään; päivällä minulla ei ole kavereita,
mutta joka ilta käyn lenkillä,
satoi taivaalta vaikka kirveitä
naapurin Veeran kanssa.

Töihin en mene! Enkä kouluun!

On kivaa olla koira.

Jäniksen uni (2007)

Hipisi lumi kuusen oksille
Kyhjötti sen alla valkoinen jänis.

Unta näki ja värisi viikset
Hekumassa unelmoi kummallisesta

Jänis on passissa haulikon kanssa
Koira ajaa ukkoa hangessa.
Ja kun jyvälle sattuu ukko
Laukeaa haulikon lukko

Rääkyy äijä tuskissansa
Koira repii kurkkuansa
Hampailla vahvan leukansa

”Jaetaan lihat: mutta minä otan luut, vie sinä nahkat”

Jänöjussin tuuri ja viuhkat (2007)

Kettu lumikiepissään,
tötteröhäntä mielessään.

”Hiivi hiivi lähemmäs. Lähtee henki sulta ja nälkä multa.”

Juuri kun jussi hollille saapui,
lensi huuhkaja päältä, ja säikähti jänö.

Mutta jänispä katseli ihmeissänsä,
kun kettua vietiin korkealla.

”Vain kerran voi sattua tällainen tuuri”, se mietti.
Viimeisen hetkensä silloin se vietti.
Puskasta ryntäsi ilves.